

Nr. 17 er der foreslaaet, at Expressgebyrerne kunne erlægges ved paaklæbde Frimærker. Det maa vel anses for hensigtsmæssigt, i alt Fald ligeoverfor Publicum, at man ikke selv behøver at begive sig til Posthuset, men simpelthen kan udregne, hvormange Frimærker der skal sættes paa. Det er altsaa en Smødekommunen mod Publicum, der i saa Henseende vises, som naturligvis ikke kan bringe nogen Ulempe for Statskassen, og som derfor efter vor Mening har en Fordel ved sig. — I Stykket b i § 17 have vi foreslaaet, at Ordene: „i Convolut“ skulle udgaae. Vi kunne nemlig ikke skjønne, at dette Ord behøves for at faae Erstatning af Postkassen, thi det er accurat ligegyldigt, enten Pengene ere sendte i Convolut eller i et andet Stykke Papir. Hovedsagen er, at Posthuset har erkjendt, at Indpakningen er rigtig, og naar den har været rigtig og god, maa derfor følge, at der tilkommer Vedkommende Erstatning. — Forslaget under Nr. 19 gaaer, som man vil see, ud paa, at Colonierne og Vilandene skulle have 6 Maaneders Respit for at kunne fordre Erstatning. Tre Maaneder er i Virkeligheden for lidt f. Ex. ligeoverfor Grønland; det kunde maaskee gaae an ligeoverfor Vestindien, men vi have ikke meent, at vi i saa Henseende burde gjøre nogen Undtagelse. — Jeg kommer nu endelig til Forslaget under Nr. 21, som gaaer ud paa, at § 21 bør have en Overtskrift saalydende: „Misbrug af Tjenestefrimærker m. m.“ Alle de øvrige Paragrapher i Loven have deres Overtskrifter, og vi have anseet det for at være en reen Forglemmelse, hvad vi ogsaa ere gjorte opmærksomme paa, at det er, at denne Paragraph ingen Overtskrift har. Dette er omtrent Alt, hvad jeg for Diekliftet har at sige, og jeg skal endnu kun tilføie, at Udvalget ikke kan Andet end fraraade alle de Ændringsforslag, der ere stillede af forskjellige Medlemmer; thi deels vilde deres Vedtagelse medføre Tab for Statskassen, og deels ere de af en saa indgribende Natur, at vi ikke troe, de bør vedtages.

Sauber: Jeg har i Forening med to ærede Medlemmer af Udvalget stillet et Forslag til § 1 om, at i 4de Linie skal Ordet: „Adres-

sebreve“, udgaae, hvoraf Meningen vil være, at Adressebreve skulle undtages fra Postvæsenets Eneret. Jeg skulde troe, at det er overflødigt her at komme ind paa den vidtløftige Debat, der om dette Punkt har fundet Sted i det andet Thing, men vi, som have stillet dette Forslag, have anseet det for rigtigt at lade det komme til dette Things Afgjørelse, hvorvidt Adressebreve burde være Eneretten undergivne, idet vi betragte Adressebreve som et Tilbehør til Papper. Desuden maa det erindres, at Adressebreve, som følge med Pakkefager, der ere betroede Postvæsenet, jo ikke betale nogensomhelst særlig Postafgift. Grunden, hvorfor Postvæsenet har villet have Adressebreve inddragne under sin Eneret, er vistnok den, at det frygter for, at der af Adressebreves Brug skal kunne opstaae Besvigelse af Postvæsenets Eneret. Dette tvivler jeg imidlertid om vil blive Tilfældet i høiere Grad, dersom det tillades, end dersom det ikke tillades. Det maa nemlig erindres med Hensyn til Eneretten i dette som i alle andre Forhold, at der for Postvæsenet kun er Fare for en Besvigelse, der kan have nogensomhelst Betydning, naar Sagen faaer Charakteren af en Forretning eller tegner til at kunne blive et Eghverv. Dette er tydelig nok udtalt i selve Motiverne til det i Landsthinget forelagte Forslag. Men saasnart der paa et Sted opstaaer Noget, der ligner en Forretning, vil det strax rygtes, og naar man da tillige sætter den Præmie for Angivelse, som er foreslaaet i Lovforslaget, og som Udvalget har fastholdt, den nemlig, at Angiveren skal have den Bøde, som idømmes Afsenderen eller Besørgeren, kan man være ganske sikker paa, at enhver Besvigelse, der i mindste Maade antager Charakteren af en Forretning, strax vil blive angiven og standset. I Forbindelse med Forslaget under Nr. 1 staaer det under Nr. 6, som gaaer ud paa, at Adressebreve skulle kunne veie 50 Dvint ligesom alle andre Breve. Dette have vi ogsaa fundet rigtigt, og de Indvendinger, som vi hørte af den ærede Minister ved Sagens 1ste Behandling, og som ere gjentagne i Udvalget, ere ikke forekomne os tilstrækkelige til at gaae ind paa denne Indskrænkning. — Under Nr. 2